

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Agencia Națională de
Administrare Fiscală
Direcția Generală a Finanțelor
Publice Caraș-Severin
Serviciul Soluționare Contestații

Str. Valea Domanului II, nr.17
Localitatea Reșița
Județul Caraș-Severin
Tel : 0255/214197
Fax : 0255/220103

DECIZIA NR. 68

privind soluționarea contestației formulată de societatea nerezidentă **x** din Cipru înregistrată la D.G.F.P. a Municipiului București sub nr.x/16.03.2012 și reînregistrată la D.G.F.P. Caraș-Severin sub nr.x/11.03.2013

Serviciul Soluționare Contestații din cadrul D.G.F.P. Caraș-Severin a fost sesizat de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București prin adresa nr.x/05.03.2013 înregistrată la D.G.F.P. Caraș-Severin sub nr.x/11.03.2013, asupra contestației formulată de societatea nerezidentă **x** cu sediu în oraș **x**, str. **x** nr.**x**, **x**.

Obiectul contestației îl constituie Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr.x/25.01.2012, emisă de D.G.F.P. a Municipiului București, prin care s-a respins la rambursare TVA în sumă de **x lei**.

În conformitate cu prevederile art.3 alin.(1) din O.P.A.N.A.F. nr.3333/2011 privind condițiile de delegare a competenței de soluționare a contestațiilor altui organ de soluționare Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor-Agenția Națională de Administrare Fiscală prin adresa nr.x/28.02.2013, înregistrată la D.G.F.P. Caraș-Severin sub nr.x/06.03.2013 a delegat competența de soluționare a contestației formulată de societatea nerezidentă **x**, împotriva Deciziei de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr.x/25.01.2012, structurii specializate de soluționare a contestațiilor din cadrul D.G.F.P. Caraș-Severin.

Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București-Serviciul Soluționare Contestații, prin adresa nr.x/05.03.2013 a transmis Direcției Generale a Finanțelor Publice Caraș-Severin dosarul contestației formulată de **x**, acesta fiind înregistrat sub nr.x/11.03.2013.

Prin adresa nr.x/02.04.2013, în temeiul art.5 alin.(2) din O.P.A.N.A.F. nr.3333/2011 privind condițiile de delegare a competenței de soluționare a contestației altui organ de soluționare, societatea nerezidentă **x** a fost înștiințată de către Direcția Generală a Finanțelor Publice Caraș-Severin prin Serviciul Soluționare Contestații, despre delegarea de competență a soluționării contestației formulată de aceasta, către structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcției sus amintite.

Având în vedere faptul că Serviciul Reprezentanțe Străine, Ambasade și Administrare a Contribuabililor Nerezienți nu se află în posesia confirmării de primire, respectiv nu se poate pronunța dacă dosarul contestației în cauză este în termenul legal de depunere, în conformitate cu prevederile pct.3.9 din Ordinul nr.450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, contestația se consideră depusă în termenul legal, prevăzut de art.207 din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Prin urmare, având în vedere art.23 alin.(4) din Directiva a 2008/9/CE a Consiliului din data de 12.02.2008 și constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de dispozițiile art.205 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Direcția Generală a Finanțelor Publice Caraș-Severin prin Serviciul Soluționare Contestații este legal investită cu soluționarea contestației formulate de x

I. Prin contestația formulată societatea nerezidentă x (în continuare GFI sau Societate) se îndreaptă împotriva Deciziei de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr.x/25.01.2012, emisă cu privire la Cererea de rambursare a taxei pe valoarea adăugată către persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene pentru anul 2010, perioada 01.09.2010-31.12.2012, înregistrată cu nr.x/29.09.2011 și având numărul de referință x, solicitând admiterea contestației și pe cale de consecință anularea deciziei sus menționată.

Societatea nerezidentă menționează ca documentul a fost emis de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București cu privire la respingerea la rambursare a taxei pe valoarea adăugată în sumă de x lei din suma solicitată la rambursare.

Societatea nerezidentă arată că este o societate cu răspundere limitată din Cipru care furnizează servicii de consultanță cu privire la administrarea afacerilor pentru societățile cu o creștere rapidă și antreprenori dinamici. Totodată, arată că, în anul 1998 a înregistrat în România o reprezentanță (în continuare GFI Reprezentanță) pentru a sprijini GFI să găsească în România societăți cu potențial de creștere în vederea consilierii clienților săi cu privire la oportunități de investiții.

Societatea nerezidentă menționează ca GFI Reprezentanță nu prestează niciun fel de servicii și nu intervine în serviciile prestate de către aceasta. Activitatea desfășurată de GFI Reprezentanță constă cu precădere în activități pregătitoare (de exemplu, observarea pieței din România pentru a descoperi oportunități de investiții), activități care sprijină contestatoarea în prestarea de servicii eficiente de consultanță.

Societatea nerezidentă susține că urmare a activității desfășurate de GFI Reprezentanța în România, societatea a oferit servicii de consultanță, clienților săi, aceștia reușind să investească cu succes în numeroase societăți din domenii diferite din România.

De asemenea, susține că în perioada septembrie 2010 - decembrie 2010 GFI, în calitate de cumpărător, a achiziționat o serie de bunuri și servicii (de exemplu, echipamente pentru calculatoare, servicii de închiriere a sediului GFI Reprezentanța, servicii de internet, servicii de consultanță, servicii de curierat, servicii de leasing etc.) în vederea desfășurării activității în România a GFI Reprezentanță.

Societatea nerezidentă arată că facturile în legătura cu bunurile și serviciile mai sus menționate au fost emise de către furnizorii din România cu 24% TVA din România. Astfel, societatea nerezidentă în acest sens, a depus în data de 29.09.2011 Cererea de

rambursare a taxei pe valoare adăugată către persoane impozabile nestabilite în România dar stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr.x („Cerere de rambursare”).

În urma analizei Cererii de rambursare, autoritățile fiscale au emis Decizia de rambursare prin care s-a stabilit că:

- „Prin adresa nr.x/05.10.2011 (transmisă prin mail în data de 07.10.2011) s-a solicitat societății nerezidente prezentarea documentelor de plată, documentele care nu au fost anexate la prezenta cerere, explicații privind datele înscrise în facturi, contractele sau comenzile de prestări servicii sau achiziții de bunuri care au stat la baza întocmirii facturilor pentru care se solicită rambursarea TVA și documente care atestă circuitul ulterior al bunurilor.

Până la data emiterii prezentei decizii, societatea nerezidentă nu a prezentat în termenul legal, explicații privind datele înscrise în facturi, contractele sau comenzile de prestări servicii sau achiziții de bunuri care au stat la baza întocmirii facturilor pentru care se solicită rambursarea TVA și documente care atestă circuitul ulterior al bunurilor (pentru următoarele poziții: 1, 6, 9, 11 și 90 din lista anexată la cererea de rambursare) și astfel nu se poate determina natura operațiunilor facturate pentru care se solicită rambursarea.”

- „TVA solicitat la rambursare pentru serviciile menționate (servicii relocare birouri, servicii de asistenta juridica, presa scrisa, servicii contabile, leasing, servicii livrare, servicii menționate hard si soft, servicii montaj, servicii de ticketing) în facturile înscrise la următoarele poziții: x din lista anexata la cererea de rambursare TVA, nu poate fi admisă la deducerea TVA”;

- „TVA solicitat la rambursare pentru servicii telefonie, servicii telefonie mobilă, servicii internet nu poate fi admisă la deducerea TVA aferentă documentelor înregistrate la următoarele poziții:x din lista operațiunilor anexată la cererea de rambursare”.

Societatea nerezidentă arată că, în cadrul Deciziei de rambursare autoritățile motivează concluzia mai sus menționată cu următorul temei de drept:

- art.147² alin.(1) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu prevederile pct. 49 alin (1) și pct. 49 alin.(2), alin. (23) din H.G. nr.44/2004 privind Normele metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

- art.133 alin. (2) din Legea 571/2003 privind Codul fiscal cu modificările si completările ulterioare: „locul de prestare a serviciilor către o persoană impozabilă care acționează ca atare este locul unde respectiva persoana impozabilă care primește serviciile își are stabilit sediul activității sale economice [...]”.

- art.145 și 146 din Legea 571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, precum și celor prevăzute în normele metodologice date în aplicare acestor articole, respectiv punctele 45 și 46 din Hotărârea Guvernului nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Societatea nerezidentă susține că, autoritățile fiscale consideră că TVA a fost eronat menționată de furnizorii/prestatorii români pe facturile emise și că astfel nu este îndreptățită la rambursarea TVA.

Societatea nerezidentă arată că „temeiurile de jure” care stau la baza prezentei contestații și în bază cărora nu putea fi de acord cu măsurile dispuse de organele de inspecție fiscală constau în:

- o parte din operațiunile prestate în beneficiul societății nerezidente au locul prestării în România și astfel sunt supuse TVA în România potrivit prevederilor exprese ale art.132 și art.133 ale Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și

completările ulterioare;

- potrivit prevederilor Codului fiscal și ale Hotărârii Guvernului nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, o reprezentantă este asimilată ca și sediu fix, în ceea ce privește stabilirea locului prestării de servicii atâta timp cât deține cu un grad de permanentă, suficiente resurse tehnice și umane pentru a fi capabilă să primească și să utilizeze serviciile primite în România, în cazul serviciilor ce intră sub incidența articolului 133 alin. (2) din Codul fiscal;

Societatea nerezidentă arată în detaliu argumentele care stau la baza „temeiurilor de jure” menționate mai sus:

- II.1. Operațiuni subiect de TVA în România - locul operațiunilor în România

Contestatoarea susține că a achiziționat diverse bunuri și servicii în România, în beneficiul reprezentanței sale, cum ar fi componente pentru calculatoare, reparații și mentenanță soft și hard, servicii de contabilitate, servicii juridice - aceste achiziții de bunuri și servicii au locul livrării, respectiv prestării în România, prezentând următoare argumentele:

- II.1.1 Locul livrării de bunuri în România - potrivit prevederilor art.132 alin (1), lit.c) din Codul fiscal" se consideră a fi locul livrării de bunuri: locul unde se găsesc bunurile atunci când sunt puse la dispoziția cumpărătorului, în cazul bunurilor care nu sunt expediate sau transportate".

Având în vedere prevederile legale mai sus menționate societatea nerezidentă consideră că, în cazul achizițiilor de bunuri (de exemplu, componente pentru calculatoare de la TotalSoft) care au fost puse la dispoziția societății în România, fiind utilizate în vederea desfășurării activității reprezentantei, furnizorii au procedat corect facturând cu TVA din România. Pe baza prevederilor Codului fiscal aceste operațiuni sunt taxabile în România (acolo unde bunurile au fost puse la dispoziția clientului).

În acest sens, societatea nerezidentă consideră că respingerea dreptului de deducere a TVA aferentă facturilor privind achizițiile de bunuri care au fost puse la dispoziția clientului în România sub motivul ca operațiunile nu sunt taxabile în România, nu este justificată. Astfel, având în vedere că locul livrării de bunuri este în România și că asemenea bunuri au fost livrate de persoane impozabile române, înregistrate în scopuri de TVA în România, consideră ca furnizorii au procedat corect facturând cu TVA

Prin urmare, contestatoarea susține că ar trebui să beneficieze de rambursarea acestor sume de TVA facturate de către furnizorii români.

- II.1.2 Locul prestării de servicii - în baza prevederilor art.133, alin. (2) din Codul fiscal, locul de prestare a serviciilor către o persoană impozabilă care acționează ca atare este locul unde respectiva persoană care primește serviciile își are stabilit sediul activității sale economice. Dacă serviciile sunt furnizate către un sediu fix al persoanei impozabile, aflat în alt loc decât cel în care persoana își are sediul activității sale economice, locul de prestare a serviciilor este locul unde se află respectivul sediu fix al persoanei care primește serviciile.(...)"

Contestatoarea susține ca excepție de la regulă de mai sus, potrivit prevederilor art.133 alin (4) lit. a) din Codul fiscal, locul prestării este considerat a fi "locul unde sunt situate bunurile imobile, pentru prestările de servicii efectuate în legătură cu bunurile imobile, inclusiv serviciile prestate de experți și agenți imobiliari (...)"

Astfel, arată că serviciile de consultanță imobiliară prestate în România au locul prestării la locul unde este situat bunul imobil, iar prestatorul roman a procedat corect aplicând regimul de taxare și implicit emițând facturi cu TVA (de exemplu factura nr.

222/12.10.2010), anexând în acest sens la contestație, contractul încheiat între GFI Reprezentanta și x.

De asemenea, societatea nerezidentă arată că, potrivit prevederilor punctului 14 din Normele la Codul fiscal, „serviciile efectuate în legătură directă cu un bun imobil au locul prestării la locul unde este situat bunul imobil” conform prevederilor art. 133 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal. Pe lângă serviciile menționate la art.133 alin. (4) lit.a) din Codul fiscal, serviciile efectuate în legătură cu bunurile imobile cuprind, printre altele, operațiuni precum (...) „a) lucrările de construcții-montaj, transformare, finisare, instalare, reparații, întreținere, curățare și demolare, efectuate asupra unui bun imobil prin natura sa (...)”.

Având în vedere prevederile legale mai sus menționate, societatea nerezidentă este de părere că în cazul serviciilor de mutare a echipamentelor de birou, servicii aferente utilizării spațiului închiriat precum și montajul lucrărilor de instalații aferente spațiului de birouri în care își desfășoară activitatea GFI Reprezentantă, furnizorii romani au procedat corect aplicând regimul de taxare și implicit emițând facturi cu TVA (de exemplu facturile nr.x/08.11.2010 și nr.x/12.11.2010), ținând cont de faptul că operațiunile în legătura cu bunurile imobile sunt operațiuni taxabile acolo unde bunurile sunt situate (în România, în cazul specific discutat).

Societatea nerezidentă susține că a pus la dispoziție documentele suplimentare solicitate conform primului motiv de fapt (contract încheiat cu Global City Business Park, facturi și dovezi ale plății facturilor), anexând la contractul încheiat cu BNP Paribas pentru a evidenția serviciile de consultanță imobiliara prestate către aceasta.

Societatea nerezidentă consideră ca respingerea dreptului de deducere a TVA aferentă facturilor privind achizițiile de servicii de montaj/instalare primite de aceasta, sub motivul ca operațiunea nu este taxabilă în România, nu este justificată.

II.2. Sediul fix din perspectiva TVA

Societatea nerezidentă susține că potrivit prevederilor art.133 alin. (2) din Codul fiscal și de asemenea potrivit prevederilor art. 44 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al TVA (Directiva de TVA) „locul de prestare a serviciilor către o persoană impozabilă care acționează ca atare este locul unde respectiva persoană și-a stabilit sediul activității sale economice. Cu toate acestea, în cazul în care aceste servicii sunt furnizate către un sediu fix al persoanei impozabile, aflat în alt loc decât sediul activității sale economice, locul de prestare a serviciilor este locul unde se afla respectivul sediu comercial fix (...)”.

De asemenea, susține că potrivit prevederilor punctului 13 alin. (3) din Normele la Codul fiscal „Pentru a se califica drept sediu fix al unei persoane impozabile, gradul de permanență și structura acestuia în ceea ce privește resursele tehnice și umane trebuie să fie suficiente pentru a efectua regulat prestări de servicii impozabile, în cazul sediului fix de la care sunt prestate servicii conform art.133 alin. (3) din Codul fiscal, sau pentru a fi capabil să primească și să utilizeze serviciile respective, în cazul sediului fix către care sunt furnizate servicii, conform art.133 alin. (2) din Codul fiscal”.

Totodată, potrivit art.11 din Regulamentul de stabilire a măsurilor de punere în aplicare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al TVA, în aplicarea articolului 44 din Directiva de TVA, prevede ca "un „sediul fix” înseamnă orice sediu,(...) care se caracterizează printr-un grad suficient de permanență și o structură adecvată ca resurse umane și tehnice care îi permit să primească și să utilizeze serviciile care sunt furnizate pentru necesitățile proprii ale sediului respectiv”.

Având în vedere prevederile legislative de mai sus, societatea nerezidentă consideră că GFI prin Reprezentanta sa, înregistrată în România, dispunând de suficiente resurse tehnice și umane pentru a achiziționa servicii și pentru a le utiliza,

este considerată a avea un sediu fix în România din punct de vedere al determinării locului prestării de servicii. Astfel, în cazul serviciilor primite de la furnizorii din România - servicii generale ce se încadrează în cadrul serviciilor prestate între două persoane taxabile (servicii de consultanță juridică și contabilă, servicii de recrutare, servicii de curierat, servicii de telefonie, servicii de ticketing, servicii de leasing), locul prestării acestor servicii este considerat a fi în România, acolo unde societate nerezidentă are un sediu fix (prin Reprezentanța sa), către care asemenea servicii au fost prestate și care au fost efectiv utilizate de acest sediu fix (GFI Reprezentanta).

Societatea nerezidentă arată că potrivit prevederilor art.147² alin. (1) lit. a) din Codul fiscal „persoana impozabilă nestabilită în România, care este stabilită în alt stat membru, neînregistrată și care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată achitată pentru importuri și achiziții de bunuri/servicii, efectuate în România”. De asemenea, potrivit punctul 49 din Normele la Codul fiscal privind punerea în aplicare a art. 147² prevede că: „(..) Taxa pe valoarea adăugată se rambursează de către România, statul membru în care au fost achiziționate bunuri/servicii sau în care s-au efectuat importuri de bunuri, dacă persoana impozabilă respectiva îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) pe parcursul perioadei de rambursare nu a avut în România sediul activității sale economice sau un sediu fix de la care să fi efectuat operațiuni economice sau, în lipsa unor astfel de sedii fixe, domiciliul sau reședința sa obișnuită;

a) pe parcursul perioadei de rambursare nu este înregistrată și nici nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România conform art. 153 din Codul fiscal;

b) pe parcursul perioadei de rambursare nu a livrat bunuri și nu a prestat servicii considerate ca fiind livrate/prestate pe teritoriul României, cu excepția următoarelor operațiuni:

1. prestarea de servicii de transport și de servicii auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 143 alin. (1) lit. c)-m), art. 144 alin. (1) lit. c) și art.144 din Codul fiscal;

2. livrarea de bunuri și prestarea de servicii către o persoană care are obligația de a plăti TVA în conformitate cu art. 150 alin. (2)-(6) din Codul fiscal.”

Astfel, așa cum rezultă din prevederile legale de mai sus, societatea nerezidentă susține că este îndreptățită să solicite rambursarea TVA aferentă achizițiilor efectuate având în vedere că în perioada în legătură cu care este solicitată rambursarea de TVA, condițiile mai sus menționate au fost îndeplinite.

De asemenea, consideră că societatea are în România un sediu fix (suficiente resurse tehnice și umane care să-i permită să achiziționeze și să utilizeze servicii) de la care însă nu au fost efectuate nici un fel de operațiuni economice (inclusiv livrări sau prestări de servicii considerate ca fiind livrate/prestate pe teritoriul României). De asemenea, societatea nerezidentă arată că nu este înregistrată sau obligată a fi înregistrată în scopuri de TVA în România.

În concluzie, societatea nerezidentă este de părere că și în cazul altor servicii decât cele prezentate la punctul II.1.2 mai sus, de exemplu servicii de consultanță, servicii de curierat, servicii telefonie (mobilă), servicii de leasing auto, etc. prestatorii au procedat corect facturând cu TVA în România, având în vedere că serviciile au fost prestate către un sediu fix al GFI din România, respectiv către GFI Reprezentanța și astfel, locul prestării acestor servicii este România.

În acest sens, societatea nerezidentă consideră că respingerea dreptului de deducere a TVA aferentă facturilor de achiziții de servicii către un sediu fix din România al acesteia, sub motivul ca operațiunile nu sunt taxabile în România, nu este justificată.

Având în vedere argumentele prezentate mai sus, societatea nerezidentă consideră ca furnizorii au procedat corect facturând cu TVA din România cu privire la

achizițiile efectuate, aceste operațiuni fiind taxabile în România, așa cum s-a arătat mai sus.

Astfel, față de argumentele expuse, societatea nerezidentă solicită admiterea contestației, iar pe cale de consecință anularea Deciziei de rambursare cu privire la respingerea la rambursare a taxei pe valoare adăugată în sumă de 60.661,28 lei solicitată la rambursare.

La contestația formulată contestatoarea a anexat în copie:

- Anexa 1 - Decizia de rambursare a taxei pe valoare adăugată pentru persoanele nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr.x/ 25.01.2012;
- Anexa 2 - Documente adiționale - Anexa la contractul de servicii de consultanță imobiliară încheiat între x Reprezentantă și y S.A.;
- Anexa 3 - Extras din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal cu modificările și completările ulterioare;
- Anexa 3 - Extras din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Codului Fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

II. Prin Decizia de rambursare a taxei pe valoare adăugată pentru persoanele nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr.x/ 25.01.2012, organele fiscale din cadrul D.G.F.P. a Municipiului București, din suma solicitată la rambursare de x lei prin cererea nr.x29.09.2011 cu numărul de referință x de către x, au aprobat la rambursare suma de x lei și au respins la rambursare taxa pe valoarea adăugată în sumă de x lei.

III. Luând în considerare documentele existente la dosarul cauzei, constatările organului fiscal, susținerile societății nerezidente și prevederile legale pentru perioada analizată, se rețin următoarele:

Cauza supusă soluționării este dacă persoana impozabilă nerezidentă, stabilită în alt stat membru al Uniunii Europene poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată în sumă de x lei, în condițiile în care pe de o parte au fost depuse documente noi în susținerea cauzei, iar pe de altă parte organele fiscale nu au precizat concret și în detaliu care sunt motivele de fapt pentru care persoana respectivă nu îndeplinește condițiile de rambursare.

În fapt, prin cererea de rambursare nr.x29.09.2011 cu numărul de referință x, x a solicitat autorităților fiscale române rambursarea TVA în sumă de x lei, pentru perioada 01.09.2010-31.12.2010.

Prin Decizia de rambursare a TVA pentru persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr.x/25.01.2012, organele fiscale au aprobat la rambursare suma de x lei și au respins la rambursare suma de x lei, motivând următoarele:

- nu au fost prezentate în termen legal explicații privind datele înscrise în facturi, contracte sau comenzi de prestări servicii sau achiziții de bunuri care au stat la baza întocmirii facturilor pentru care se solicită rambursarea TVA și documente care atestă circuitul ulterior al bunurilor pentru pozițiile x din lista anexată la cererea de rambursare, organele fiscale neputând determina natura operațiunilor facturate pentru care se solicită rambursarea;

-TVA solicitat la rambursare pentru serviciile menționate (servicii realocare birouri, servicii asistență juridică, presă scrisă, servicii contabile, servicii leasing, servicii livrare, servicii hard și soft, servicii de ticketing) din facturile înscrise la pozițiile 2, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 28, 29, 30, 31, 32, 35, 74, 75, 76, 77, 78,79, 80, 81, 82, 88 și 89, respectiv pentru serviciile telefonie, telefonie mobilă, servicii internet aferentă facturilor înscrise la pozițiile 17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 25, 26, 27, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72 și 73 din lista operațiunilor anexată la cererea de rambursare, nu poate fi admisă la deducere TVA.

Prin contestația formulată societatea nerezidentă susține că:

- în cazul achizițiilor de bunuri (componente calculatoare de la TotalSoft) care au fost puse la dispoziția societății din România, acestea sunt utilizate în vederea desfășurării activității reprezentanței, invocând prevederile art.132 alin.(1) lit.c) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

- serviciile de consultanță imobiliară prestate în România au locul prestării la locul unde este situat bunul imobil, potrivit art.133 alin.(4) lit.a) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, pct.14 din Normele de aplicare a Codului fiscal, cu modificările și completările ulterioare. De asemenea, în cazul serviciilor de mutare a echipamentelor de birou, utilizării spațiului închiriat, precum și montajul lucrărilor de instalații aferente spațiului de birouri, operațiunile în legătură cu bunurile imobile sunt operațiuni taxabile acolo unde serviciile sunt prestate.

- în cazul celorlalte servicii (de consultanță juridică și contabilă, curierat, servicii telefonie mobilă, leasing auto) locul prestării acestora este considerat a fi în România, acolo unde au un sediu fix (prin Reprezentanța sa) către care asemenea servicii au fost prestate și care au fost efectiv utilizate de către sediu fix (GFI Reprezentanța). Având în vedere prevederile art.133 alin.(2) din Codul fiscal, art.44 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al TVA, pct.13 alin.(3) din Normele la Codul fiscal, art.11 din Regulamentul de stabilire a măsurilor de punere în aplicare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al TVA, în aplicarea art.44 din Directiva de TVA, Global Finance Internațional Limited prin Reprezentanța sa înregistrată în România, dispune de suficiente resurse tehnice și umane pentru a achiziționa servicii și pentru a le utiliza este considerată a avea un sediu fix în România din punct de vedere al determinării locului prestării de servicii.

Prin contestația formulată, contestatoarea susține că a pus la dispoziție documentele suplimentare solicitate conform primului motiv de fapt (contract încheiat cu Global City Business Park, facturi și dovezi ale plății facturilor), anexând la contractul încheiat cu BNP Paribas pentru a evidenția serviciile de consultanță imobiliară prestate către aceasta.

În drept, sunt incidente prevederile Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care precizează:

Art. 147²

Rambursarea taxei către persoane impozabile neînregistrate în scopuri de TVA în România și rambursarea TVA de către alte state membre către persoane impozabile stabilite în România

„(1) În condițiile stabilite prin norme:

a) persoana impozabilă nestabilită în România, care este stabilită în alt stat membru, neînregistrată și care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România,

poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată achitate pentru importuri și achiziții de bunuri/servicii, efectuate în România;”

Normele metodologice:

“49. (1) În baza art.147² alin.(1) lit.a) din Codul fiscal orice persoană impozabilă nestabilă în România, dar stabilită în alt stat membru, poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată achitate pentru importuri și achiziții de bunuri/servicii efectuate în România. Taxa pe valoarea adăugată se rambursează de către România, statul membru în care au fost achiziționate bunuri/servicii sau în care s-au efectuat importuri de bunuri, dacă persoana impozabilă respectivă îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) pe parcursul perioadei de rambursare nu a avut în România sediul activității sale economice sau un sediu fix de la care să fi efectuat operațiuni economice sau, în lipsa unor astfel de sedii fixe, domiciliul sau reședința sa obișnuită;

b) pe parcursul perioadei de rambursare nu este înregistrată și nici nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România conform art. 153 din Codul fiscal;

c) pe parcursul perioadei de rambursare nu a livrat bunuri și nu a prestat servicii considerate ca fiind livrate/prestate pe teritoriul României, cu excepția următoarelor operațiuni:

1. prestarea de servicii de transport și de servicii auxiliare acestora, scutite în temeiul art.143 alin. (1) lit.c)-m), art.144 alin. (1) lit. c) și art. 144¹ din Codul fiscal;

2. livrarea de bunuri și prestarea de servicii către o persoană care are obligația de a plăti TVA în conformitate cu art.150 alin. (2)-(6) din Codul fiscal.

(2) Nu se rambursează:

a) taxa pe valoarea adăugată care, conform Codului fiscal, a fost facturată incorect;

b) taxa pe valoarea adăugată facturată pentru livrări de bunuri care sunt sau pot fi scutite în temeiul art. 143, 144 și 144¹ din Codul fiscal;

c) taxa pe valoarea adăugată facturată agenților de turism, inclusiv a tur-operatorilor, care aplică regimul special de taxă, conform echivalentului din alt stat membru al art. 152¹ din Codul fiscal;

d) taxa pe valoarea adăugată care, conform Codului fiscal, a fost facturată ulterior înregistrării în România în scopuri de TVA a respectivei persoane impozabile, pentru care se aplică prevederile art.147¹ din Codul fiscal.

(3) Se rambursează oricărei persoane impozabile nestabilite în România taxa pe valoarea adăugată achitată pentru achiziții de bunuri/servicii, inclusiv pentru importuri, efectuate în România, în măsura în care bunurile și serviciile respective sunt utilizate pentru următoarele operațiuni:

a) operațiuni rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în afara României, dacă taxa ar fi deductibilă, în cazul în care aceste operațiuni ar fi fost realizate în România;

b) operațiuni efectuate către o persoană care are obligația de a plăti TVA în conformitate cu art.150 alin. (2)-(6) din Codul fiscal.

(4) Dreptul la rambursarea taxei aferente achizițiilor este determinat în temeiul prevederilor art. 145, 145¹ și 146 din Codul fiscal.

(5) Pentru a fi eligibilă pentru rambursare în România, o persoană impozabilă nestabilă în România trebuie să efectueze operațiuni care dau dreptul de deducere în statul membru în care este stabilită. În cazul în care o persoană impozabilă nestabilă în România efectuează, în statul membru în care este stabilită, atât operațiuni care dau drept de deducere, cât și operațiuni care nu dau drept de deducere în respectivul stat membru, România va rambursa numai acea parte din TVA rambursabilă conform alin.

(3) care corespunde operațiunilor cu drept de deducere. Dreptul de rambursare a taxei

se determină conform alin.(4), respectiv în aceleași condiții ca și cele aplicabile pentru operațiuni care sunt realizate în România.

(6) Pentru a obține o rambursare a TVA în România, persoana impozabilă care nu este stabilită în România adresează o cerere de rambursare pe cale electronică și o înaintează statului membru în care este stabilită, prin intermediul portalului electronic pus la dispoziție de către statul membru respectiv.

(7) Cererea de rambursare conține următoarele informații:

- a) numele și adresa completă ale solicitantului;
- b) o adresă de contact pe cale electronică;
- c) descrierea activității economice a solicitantului pentru care sunt achiziționate bunurile și serviciile;
- d) perioada de rambursare acoperită de cerere;
- e) o declarație din partea solicitantului că nu a livrat bunuri și nu a prestat servicii considerate ca fiind livrate/prestate pe teritoriul României pe parcursul perioadei de rambursare, cu excepția operațiunilor prevăzute la alin. (1) lit. c) pct. 1 și 2;
- f) codul de înregistrare în scopuri de TVA sau codul de înregistrare fiscală al solicitantului;
- g) datele contului bancar, inclusiv codurile IBAN și BIC.

[...]

(9) În cererea de rambursare natura bunurilor și a serviciilor achiziționate se descrie conform următoarelor coduri:

1. combustibil;
2. închiriere de mijloace de transport;
3. cheltuieli legate de mijloace de transport (altele decât bunurile și serviciile prevăzute la codurile 1 și 2);
4. taxe rutiere de acces și taxa de utilizare a drumurilor;
5. cheltuieli de deplasare, de exemplu, cu taxiul sau cu mijloacele de transport public;
6. cazare;
7. servicii de catering și restaurant;
8. acces la târguri și expoziții;
9. cheltuieli pentru produse de lux, activități de divertisment și spectacole;
10. altele. În cazul în care se utilizează codul 10, se specifică natura bunurilor livrate și a serviciilor prestate.

(10) Solicitantul trebuie să furnizeze pe cale electronică informații suplimentare codificate cu privire la codurile 1 și 3 prevăzute la alin. (9), aceste informații fiind necesare pentru a determina existența unor restricții asupra dreptului de deducere.

(11) În cazul în care baza de impozitare de pe o factură sau de pe un document de import este de cel puțin echivalentul în lei a 1000 euro ori în cazul facturilor pentru combustibil de cel puțin 250 euro, în vederea obținerii rambursării taxei pe valoarea adăugată, solicitantul trebuie să trimită pe cale electronică copii de pe respectivele facturi sau, după caz, documente de import, împreună cu cererea de rambursare. Echivalentul în lei se determină pe baza cursului valutar de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil la data de 1 ianuarie 2010. Pentru facturile sau documentele de import a căror valoare nu depășește sumele prevăzute în teza anterioară, nu este obligatorie transmiterea lor în vederea obținerii rambursării, cu excepția situației prevăzute la alin. (22).

(12) Solicitantul trebuie să furnizeze o descriere a activităților sale economice prin utilizarea sistemului armonizat de coduri detaliat la nivelul 4, stabilit în conformitate cu art.34 alin.(3) al doilea paragraf din Regulamentul (CE) nr. 1.798/2003 al Consiliului din 7 octombrie 2003 privind cooperarea administrativă în domeniul taxei pe valoarea adăugată și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr.218/92, cu modificările ulterioare.

(13) Solicitantul trebuie să furnizeze informațiile din cererea de rambursare și eventualele informații suplimentare solicitate de organul fiscal competent din România în limba română.

[...]

(15) Cererea de rambursare se referă la următoarele:

a) achiziții de bunuri sau servicii care au fost facturate în perioada de rambursare, achitate până la data solicitării rambursării;

b) importuri de bunuri efectuate în perioada de rambursare.

(16) Pe lângă operațiunile menționate la alin. (15), cererea de rambursare poate să se refere, de asemenea, la facturi sau documente de import care nu au fost acoperite de cererile de rambursare precedente și care privesc operațiuni finalizate pe parcursul anului calendaristic în cauză.

(17) Cererea de rambursare este trimisă statului membru în care este stabilit solicitantul cel târziu până la data de 30 septembrie a anului calendaristic care urmează perioadei de rambursare. Prin excepție, pentru cererile care se referă la rambursări aferente anului 2009, termenul-limită de transmitere este 31 martie 2011. Se consideră că cererea a fost depusă numai în cazul în care solicitantul a furnizat toate informațiile/documentele cerute conform alin. (7)-(12). Statul membru în care este stabilit solicitantul îi trimite acestuia, de îndată, o confirmare electronică de primire a cererii și transmite pe cale electronică organului fiscal competent din România cererea de rambursare completată conform alin. (7)-(9) și informațiile/documentele prevăzute la alin. (10)-(12)*.

[...]

(22) În cazul în care organul fiscal competent din România consideră că nu are toate informațiile relevante pentru a lua o decizie privind cererea de rambursare în totalitatea ei sau privind o parte a acesteia, poate cere, pe cale electronică, informații suplimentare, în special de la solicitant, dar și de la autoritățile competente din statul membru de stabilire, pe parcursul perioadei de 4 luni prevăzute la alin. (21). În cazul în care informațiile suplimentare sunt cerute de la o altă sursă decât solicitantul sau o autoritate competentă dintr-un stat membru, cererea se transmite prin mijloace electronice numai dacă destinatarul cererii dispune de astfel de mijloace. Dacă este necesar, se pot solicita alte informații suplimentare. Informațiile solicitate în conformitate cu prezentul alineat pot cuprinde depunerea facturii sau a documentului de import respectiv, în original sau în copie, în cazul în care există îndoieli întemeiate cu privire la validitatea sau acuratețea unei anumite cereri. În acest caz, plafoanele prevăzute la alin.(11) nu se aplică.

[...]

(34) Prevederile alin. (1)-(33) transpun prevederile Directivei 2008/9/CE a Consiliului din 12 februarie 2008 de stabilire a normelor detaliate privind rambursarea taxei pe valoarea adăugată, prevăzută în Directiva 2006/112/CE, către persoane impozabile stabilite în alt stat membru decât statul membru de rambursare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 44 din 20 februarie 2008, și ale Directivei 2010/66/UE a Consiliului din 14 octombrie 2010 de modificare a Directivei Consiliului 2008/9/CE de stabilire a normelor detaliate privind rambursarea taxei pe valoare adăugată, prevăzută în Directiva 2006/112/CE, către persoane impozabile stabilite în alt stat membru decât statul membru de rambursare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 275 din 20 octombrie 2010."

Din normele legale sus-citate rezultă că, în cadrul sistemului comun de TVA, legiuitorul comunitar a stabilit o procedură specifică prin care **persoanele impozabile stabilite într-un stat membru pot solicita rambursarea TVA achitată** pentru livrarile

de bunuri, prestarile de servicii sau importul de bunuri efectuate în beneficiul lor pe teritoriul unui alt stat membru, **solicitare supusă unor condiționalități specifice acestui tip de rambursare**, și anume: persoanele în cauză să nu fi avut în România sediul activității sale economice sau un sediu fix de la care să fi efectuat operațiuni economice, să nu fie înregistrate sau să nu aibă obligația înregistrării în scopuri de TVA în statul căruia i se solicită rambursarea, să nu efectueze livrări de bunuri sau prestări de servicii în perioada pentru care solicită rambursarea, pentru care locul livrării sau prestării este în statul membru caruia i se solicită rambursarea, să depună cererea de rambursare și să îndeplinească anumite formalități specifice (depunerea cererii pe un format cu un anumit conținut, la care să anexeze toate documentele aferente în original, să depună documentele care să evidențieze taxa achitată de această persoană pentru achiziția a cărei rambursare se solicită, etc.).

Astfel, se reține că, firmele străine care solicită rambursarea TVA în temeiul Directivei a 9-a **trebuie să îndeplinească condițiile cumulative, specifice și peremptorii acestui tip special de rambursare, așa cum rezultă din pct. 49 din Normele metodologice care transpun fidel Directiva comunitară în materie.**

Potrivit art.3 din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în cazul taxei pe valoarea adăugată sunt aplicabile principiile clare, principiile care se regăsesc și în jurisprudența Curții Europene de Justiție și care sunt pe deplin transpuse în legislația română în materia TVA, în special, la art.147² alin.(1) și art.155 alin.(5) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și la pct. 49 din Normele metodologice de aplicare aprobate prin H.G. nr. 44/2004, care stipulează condițiile obligatorii pe care trebuie să le îndeplinească persoanele impozabile neînregistrate și care nu sunt obligate să se înregistreze în scopuri de TVA în România pentru a solicita rambursarea taxei facturată de alte persoane impozabile, între care: **dovada achitării TVA și prezentarea tuturor documentelor și informațiilor necesare pentru a stabili dacă o cerere de rambursare este justificată.**

În spetă, prin Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adăugată nr. x/25.01.2012, Serviciul reprezentante străine, ambasade și administrarea contribuabililor nerezidenți din cadrul D.G.F.P. a Municipiului București a respins la rambursare TVA în sumă de x lei aferentă facturilor fiscale înscrise la pozițiile 1, 6, 9, 11 și 90 din cererea de rambursare nr.x/29.09.2011, aferentă perioadei 01.09.2010 – 31.12.2010, pe motiv ca societatea nu au fost prezentate în termen legal explicații privind datele înscrise în facturi, contracte sau comenzi de prestări servicii sau achiziții de bunuri care au stat la baza întocmirii facturilor pentru care se solicită rambursarea TVA și documente care atestă circuitul ulterior al bunurilor, neputându-se determina natura operațiilor facturate.

Din analiza documentelor anexate la dosarul cauzei se reține:

- prin cererea de informații suplimentare nr.x/05.10.2011 organele fiscale au solicitat societății nerezidente următoarele: dovada achitării facturilor pentru a cărei taxa pe valoarea adăugată se solicită rambursarea, explicații privind datele înscrise în facturi, contracte sau comenzile de prestări servicii sau achiziții de bunuri care au stat la baza întocmirii facturilor pentru care se solicită rambursarea TVA și documente care atestă circuitul ulterior al bunurilor.

Raportat la solicitarea organelor fiscale prin cererea de informații suplimentare nr.x/05.10.2011, societatea nerezidentă prin contestația formulată susține că a pus la dispoziția organelor fiscale, documente suplimentare solicitate, fapt recunoscut și de organele fiscale prin referatul cu propuneri de soluționare.

- la contestația formulată societatea nerezidentă a prezentat și Anexa la contractul de servicii de consultanță imobiliară încheiat între x Rezentanta și BNP x SA, care nu a fost analizată de către organele fiscale la emiterea deciziei de rambursare a TVA.

În ceea ce privește dreptul contestatorilor de a depune probe noi în susținerea cauzei, sunt incidente prevederile art.213 alin.(4) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, unde se precizează:

„(4) Contestatorul, intervenienții sau împuterniciții acestora pot să depună probe noi în susținerea cauzei. În această situație, organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal atacat sau organului care a efectuat activitatea de control, după caz, i se va oferi posibilitatea să se pronunțe asupra acestora.”

Conform prevederii legale mai sus arătate, contestatorul, intervenienții sau împuterniciții acestora pot depune în susținerea cauzei documente noi și probe noi, chiar dacă acestea nu au fost anterior cercetate și analizate de organele fiscale. De asemenea, se reține că în această situație organului fiscal care a efectuat activitatea de documentare i se va oferi posibilitatea să se pronunțe asupra acestora.

Totodată, în speță, se reține că, organele fiscale în Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adăugată nr.x25.01.2012 pentru taxa pe valoarea adăugată, în sumă totală de 30.657,29 lei solicitată la rambursare:

- pentru serviciile înscrise în facturile de la pozițiile 2, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 28, 29, 30, 31, 32, 35, 74, 75, 76, 77, 78,79, 80, 81, 82, 88 din lista operațiunilor anexată la cererea de rambursare;

- pentru serviciile înscrise în facturile de la pozițiile 17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 25, 26, 27, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72 și 73 din lista operațiunilor anexată la cererea de rambursare;

nu precizează care este motivul de fapt pentru care nu se acordă dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată solicitată la rambursare.

Potrivit prevederilor art.43 alin.(2) lit.e) și f) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se stipulează:

”Art. 43 Conținutul și motivarea actului administrativ fiscal

[...]

(2)Actul administrativ fiscal cuprinde următoarele elemente:[...]

e) motivele de fapt

f) temeiul de drept [...]

Iar, potrivit prevederilor Ordinul nr.4/4.01.2010 pentru aprobarea Procedurii de soluționare a cererilor de rambursare a taxei pe valoarea adăugată formulate de către persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene, în anexa II la procedură, se prevede înscrierea detaliată a motivului de fapt și de drept:

“Motivul de fapt (detaliat pentru fiecare document de achiziție, document de import).

Temeiul de drept

Act normativ:, art. paragraful pct. lit.alin.”

Totodată, potrivit art.213 alin.(1) din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, precizează:

“Soluționarea contestației

(1) În soluționarea contestației organul competent **va verifica motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal**. Analiza contestației se face în raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea și de documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.”

În conformitate cu prevederile legale mai sus enunțate, se reține că organul de soluționare a contestației a procedat la verificarea motivelor de fapt care au stat la baza emiterii actului administrativ atacat, constatând că nu rezultă motivele concrete și în detaliu pentru care societatea nerezidentă nu justifică rambursarea taxei pe valoarea adăugată pentru serviciile înscrise în facturile de la pozițiile 2, 10, 12, 13, 14, 15, 16, 28, 29, 30, 31, 32, 35, 74, 75, 76, 77, 78,79, 80, 81, 82, 88 și TVA solicitată la rambursare pentru serviciile aferente facturilor înscrise la pozițiile 17, 18, 19, 20, 21, 22, 24, 25, 26, 27, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72 și 73 din lista anexată la cererea de rambursare, raportat la temeiul de drept înscris în Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr.x/25.01.2012, pentru pozițiile mai sus menționate.

Având în vedere că:

- simplele mențiuni din decizia de rambursare în sensul că „nu poate fi admisă la rambursare,, nu este suficientă pentru justificarea neîndeplinirii condițiilor de rambursare, organele fiscale având obligația de a circumstanția, în raport de natura concretă a operațiunilor, în ce măsură aceste mențiuni sunt justificate în raport de documentația prezentată de societatea nerezidentă;

- prin referatul cu propuneri de soluționare a contestației, organele fiscale nu fac vreo mențiune suplimentară referitoare la motivele de fapt din decizia de rambursare și nici o referire la argumentele societății nerezidente, deși în temeiul dispozițiilor pct 3.6 din OPANAF nr. 450/2013 privind aprobarea Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, Serviciul reprezentante straine, ambasade și administrarea contribuabililor nerezidenti din cadrul D.G.F.P. a Municipiului București aveau obligația de a se pronunța asupra acestora;

- cu privire la documentația transmisă de contestatoare împreună cu contestația formulată trebuie subliniat că, deși organele fiscale care a efectuat activitatea de documentare au avut posibilitatea să se pronunțe asupra acesteia, nu au făcut în referatul cu propuneri de soluționare a contestației nicio referire vizând relevanța acesteia în soluționarea cauzei, procedând numai la înaintarea documentelor anexate către organul de soluționare a contestației;

- în urma analizării dosarului nu s-a putut stabili dacă la soluționarea cererii de rambursare au fost analizate toate condițiile obligatorii și cumulative pentru dreptul de rambursare;

rezultă că organul de soluționare a contestației nu poate să se pronunțe cu privire la legalitatea respingerii la rambursare a taxei pe valoarea adăugată în sumă de x lei.

Față de cele prezentate, urmează a se va face aplicațiunea art.216 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care prevede:

„(3) Prin decizie se poate desființa total sau parțial actul administrativ atacat, situație în care urmează să se încheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strict considerentele deciziei de soluționare.”

coroborat cu alin.(3¹) al aceluiași articol și cu pct.11.6 și pct.11.7 din Ordinul nr. 450/2013 privind aprobarea Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, potrivit căruia:

„11.6. Decizia de desființare va fi pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării, iar verificarea va viza strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a emis decizia, inclusiv pentru calculul accesoriilor aferente.”

11.7. Prin noul act administrativ fiscal, întocmit conform considerentelor deciziei de soluționare, nu se pot stabili în sarcina contestatorului sume mai mari decât cele din actul desființat, acesta putând fi contestat potrivit legii. ”

Prin urmare, se va desființa Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr.x/25.01.2012 prin care s-a respins la rambursare TVA în sumă de **x lei**, emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București-Serviciul Reprezentanțe, Ambasade și Administrare a Contribuabililor Nerezidenți, urmând ca organele fiscale să procedeze la o nouă analiză, în conformitate cu prevederile legale aplicabile speței și cu reținerile din prezenta decizie, prin reanalizarea documentelor depuse de contestatoare și îndeplinirea integrală și întocmai a condițiilor legale cu privire la rambursare.

Pentru considerentele arătate și în temeiul actelor normative invocate în prezenta decizie precum și în baza prevederilor art. 216 alin.(3) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare și pct.11.6 și pct.11.7 din Instrucțiunile aprobate prin Ordinul nr.450/2013 Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată se:

DECIDE

Desființarea Deciziei de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr.x/25.01.2012, pentru TVA respinsă la rambursare în suma de **x lei**, emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București, urmând ca organele fiscale din Serviciul Reprezentanțe, Ambasade și Administrare a Contribuabililor Nerezidenți să procedeze la o nouă analiză a cererii de rambursare a societății nerezidente Global Finance Internațional Limited pentru această sumă, în conformitate cu prevederile legale aplicabile speței și cu reținerile din prezenta decizie.

Prezenta decizie este definitiva în sistemul cailor administrative de atac și poate fi atacată potrivit procedurii legale, în termen de 6 luni de la comunicare, la instanța competentă.

DIRECTOR EXECUTIV,